

Carme Porca Vidal, responsábel da Dirección do Leite do Sindicato Labrego Galego

Carme leva, xunto ao seu home, dúas décadas á fronte dunha explotación de leite na parroquia de Viñas, en Irixoa. Das dúas vacas de carne coas que comezaron, pasaron ao medio cento que teñen agora. Membro da Executiva do Sindicato Labrego e, dende hai unhas semanas, responsábel da Directiva do Leite, Carme recibunos en pleno labor de ensilado, e nun intre no que o leite galego se atopa diante dun incerto futuro con novas normas que pesan na súa contra e dun cambio de goberno que aínda descoñecemos como nos afectará. Con ela falamos diso, e moito máis.

“Galiza non pode asumir un control da cota láctea tan drástico e traumático”

■ Neste mes de marzo, ano-va Executiva do SLG cumpriu o seu primeiro ano de vida. ¿Que balance farías destes doce meses?

Coñezo algo de vacas. Do SLG tamén coñecía algo, pero entrar na Executiva supuxo toda unha novidade, pois agora poden ver como se toman as decisións e como se fan as cousas.

Paréceme moi positivo que se integre á afiliación nos órganos de dirección. Aquí podes comprobar que o mundo non vai tan rápido como a unha lle parece; e ves que o sindicato, ás veces, non pode facer todo aquilo que unha ve que sería necesario.

Estamos afeitos a esixir solucións inmediatas, pero o mundo vira a outro ritmo. O mesmo acontece co funcionamento das institucións ou os resultados das nosas demandas. Todo require o seu tempo.

■ Os novos decretos sobre o sector lácteo van ser todo un reto para a nova Dirección do Leite. ¿Como pensa que afectarán estes trocos ás explotacións?

Eu penso que calquera cambio non consensuado é terriblemente negativo. Estannos a impoñer leis dende arriba que non se sabe a onde van, nin que resultado se agarda delas.

Paréceme moi ben lograr a trazabilidade dun produto, que a cidadanía poida saber de onde vén e en que condicións está. Pero coas novas normas, temo que todo isto poida perderse ao chegar á central leiteira, e que os consumidores acaben tendo a mesma información que tiveron ata o de agora.

Daquela, a nova normativa corre o risco de ser só unha mera vía para aumentar o control de cotas: un control sumamente estricto e que Galiza, polas condicións que ten, non pode asumir dun xeito tan drástico, xa que pode resultar traumático para o sector e provocar a desaparición de

Carme confía en que a situación que padece o sector lácteo sirva de revulsivo para a mobilización

moitas máis explotacións.

■ ¿Como vai afectar no día a día a nova normativa?

Se isto se leva a cabo, pode estoupar unha bomba: a do

leite comprimido. As empresas están a comercializar leite fóra de cota como comprimido, un produto que lles é necesario vender a

moitas explotacións para poder sobrevivir.

Fómonos adaptando ao que nos esixían: sendo produtores e profesionais do

sector, vendendo leite e ofrecéndoo ao mercado nas condicións que nos esixiron, que son comparables ás do resto da Unión Europea.

Pero, pola contra, o prezo do leite baixa. Daquela, ¿que fas?. Aumentas a produción para tentar conservar os mesmos beneficios. Pero, para lograr os mesmos ingresos sen aumentar a base territorial da túa explotación, tes que mercar pensos para alimentar ás vacas, aumentando a dependencia do exterior.

Isto estanos a levar a unha calella sen saída, pois canta máis produción tes, máis hai que aumentar os investimentos, co cal tes aínda máis débedas que che obrigan a producir aínda máis para facerlles fronte. É como a pescadiña que morde a cola, e pode significar o final para moitas explotacións.

“Sen loita, non conseguiremos nada”

■ ¿Como pensa que pode reaccionar o sector diante desta situación?

Existe a idea xeral de que que o sector está moi apagado e que acepta o que lle veña. Semella que o espírito de loita que había hai quince anos xa non existe. Fóronnos dando paos, e agora advírtese unha submisión diante de todo.

De todos xeitos, creo que o tema da letra Q e o decreto da taxa láctea están a dar novos azos para que rexurda outra vez ese ánimo de antano. A xente vai preguntarse que facer diante desta situación e non se vai conformar con gañar moito menos tendo que facerlle fronte aos créditos. Se non loitam, non conseguiremos nada. Aceptei o meu cargo como responsábel da Dirección do Leite porque teño confianza en que a xente loite.

■ O prezo do leite é a espada de Damocles do sector. ¿Como anda por esta zona?

Varía moitísimo. Pode ir desde os 23 ata os 31 céntimos, dependendo de cota e da cantidade de cada explotación. Estas oscilacións provocan unha sensación de inseguridade total.

E aínda é peor co leite que se vende fóra de cota, xa que as empresas se aproveitan da situación e impoñen

baixadas de ata oito pesetas.

■ A nivel xeral, a industria está ameazando cunha nova baixada de prezos. ¿Pensa que lle afectará as explotacións?

Eu penso que vai afectar moitísimo. Cómpre pensar que os concentrados para alimentación animal subiron ao redor de dous ou tres céntimos por quilo.

Por outra banda, as empresas non baixan o leite de cara á cidadanía. Eu véxoo moi negro. Coa aplicación do real decreto e a suba dos concentrados haberá perdas millonarias.

■ ¿Pensa que o cambio de goberno en Madrid pode resultar beneficioso para o sector?

Agardemos que si. Espero que con diálogo se solucionen as cousas. Dende logo, coa intolerancia e as leis promulgadas a dedo, como se fixo ata o de agora, as cousas non poden ir ben. De todos xeitos, non creo moito no novo Goberno, pois eles foron os que nos meteron en Bruxelas e aceptaron unha cota láctea manifestamente insuficiente.

■ De todos xeitos, de pouco pode servir o que se faga dende Madrid sen unha política agraria en Galiza.

Por parte da Xunta, eu non vexo de-

fensa dos nosos intereses por ningures. Sería imprescindible, por exemplo, unha lei de ordenación do territorio onde se definisen claramente as zonas que son agrarias e as que non o son.

■ Semella que hai un desprezo de cara á importancia do sector primario e da agricultura.

Poida, pero cómpre ter en conta que nós non somos só os produtores de leite; tamén viven do sector os transportistas, os vendedores de medicinas e pensos, etcétera. Parece que non somos conscientes de que, cando pecha unha explotación, morren encadeados a ela moitos sectores e xentes.

Ata o de agora xeramos riqueza. Houbo moitas familias que tiraron o sustento do leite, que criaron aos seus fillos e conseguiron manter unha serie de costumes e hábitos familiares de enraizamento que penso transmitir ás miñas fillas, pois paréceme algo imprescindible. Non creo que se viva mellor nun piso dunha grande cidade.

Vivimos no medio rural, pero non queremos ser burros mallados. Queremos vivir con dignidade ante todo; a xente ten que poder vivir dignamente do seu traballo.